

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύσμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματὸσσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φῶς ἀναστάσεως. — Ἀπὸ τὸν δωδεκάλογον τοῦ γύφτου, τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμά: Σὲ μιὰ γυναῖκα. — Ὁ πεσσιμισμὸς εἰς τὴν ποίησιν καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν: ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς δος Καλλιρρόης Ἀδαμιάδου, διδάκτορος τῆς φιλολογίας. — Ἡ ἔκθεσις τῶν Κεντημάτων καὶ ταυτελῶν. — Τὸ μαρμαμένον κρίνον (μυθιστόρημα κ. Κ. Παρρέν). — Ἡ Ἰλαρὰ Β'. (ὑπὸ τῆς δος Ἀθῆς Βασιλειᾶδου ἱατροῦ). — Ἐπιφυλίς. Τὸ χιμμένο δάκτυλίδι (Gatulle Meudés μετάρρασις δος Εἰρήνης Νικοκαίδου).

ΦΩΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ ἐψήφισε τέλος πάντων τὸν νόμον περὶ διδασκτικῶν βιβλίων. Ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ κατὰ τὴν σύνοδόν της αὐτὴν ἔδειξε σημεῖα ζωτικότητος, ἐπαρουσίασε πρόσωπα καὶ φυσιογνωμίας ἐξεχούσας, ἀπεκάλυψε ρήτορας ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τοῦ ὠραιοτέρου καὶ ζωτικωτέρου ἰδανικοῦ τῆς φυλῆς: Τῆς ἀναγεννήσεως καὶ πνευματικῆς ἀφουπνίσεως τῶν γενεῶν τοῦ μέλλοντος.

Ὁ νόμος περὶ βιβλίων, τὸν ὁποῖον ἀφεύκτως θὰ ἀκολουθήσῃ νέος νόμος περὶ μεταρρυθμίσεως τελείας τῶν προγραμμάτων, ἀποτελοῦν τὰ θεμέλια τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως μας. Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν ὑπὲρ τὰ γνωστὰ κόμματα ἰδρύεται ὄχι πλέον νέον κόμμα, σκοποῦν, ὡς συνήθως, τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας, ὄχι κόμμα τῆς ρουτίνας καὶ τῶν αἰώνιων οἰκονομικῶν καὶ στρατιωτικῶν μεταρρυθμίσεων, ἀλλὰ κόμμα, τὸ ὁποῖον ἀναγράφει εἰς τὸ πρόγραμμά του μίαν ἀνάστασιν ἐθνικὴν, μίαν ἀναγέννησιν πνευματικὴν.

Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ μόνη χώρα τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία εἶχε

τὴν ὑποχρέωσιν καὶ τὸ καθῆκον νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην διὰ τὴν ἀνάστασιν καὶ ἀναγέννησιν αὐτῆν.

Αἱ Ἀθηναί, ἡ πόλις τῶν μεγάλων πνευματικῶν νεωτερισμῶν, ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν ἡ θεὰ τῆς σοφίας ἐνέπνεε τοὺς νόμους, ἡ πόλις τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ κάλλους καὶ τῆς χάριτος ὄφειλε νὰ κατέχη καὶ σήμερον τὰ σκήπτρα, καὶ νὰ μένη ἡ χώρα τῶν μεγάλων ἰδεωδῶν, ἡ βασίλισσα τοῦ πνεύματος.

Οἱ Ἕλληνες, οἱ διεσπαρμένοι εἰς τὰ τέσσερα σημεῖα τῆς οὐροῦ, τόσον καλὰ ἐνόησαν τὸν προορισμὸν αὐτὸν τῆς πατρίδος των, ὥστε εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν της καὶ ἕως σήμερον ἀκόμη, ὅτι ἔχουν ἐξοικονομήσει ἐκ τῆς ἐργασίας ὀλοκλήρου ζωῆς, τὸ ἐκκληροδότησαν εἰς αὐτὴν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου. Τὰ ἑκατομμύρια διεδέχθησαν τα ἑκατομμύρια, καὶ τὰ μαρμαρίνα μέγαλα μετὰ τοὺς Δωρικούς καὶ Κορινθιακούς ρυθμούς ὑψοῦνται τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο εἰς κάλλος γραμμῶν καὶ πλοῦτον ἀρχιτεκτονικῆς ἀπαράμιλλον.

Οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ τοῦ φωτός καὶ τοῦ κάλλους, τῆς τέχνης καὶ τῆς σοφίας, λευκοί, λάμποντες μετὰ χρυσοῦ ἐμβλήματά των ὑψώθησαν ἐπάνω εἰς τεραστίους στύλους, ὡς διὰ νὰ κηρύξουν εἰς ὅλους τὴν ἐπάνοδόν των εἰς τὰς πατρίδας των, ὡς διὰ νὰ ἐλύσουν τὴν προσοχὴν τῶν γενεῶν ὅλων εἰς τὴν λατρείαν καὶ τὴν θρησκείαν των.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, σύμβολα καὶ ἰδέαι τῆς φυλῆς, μένουσιν καθηλωμένα, τόσα τώρα ἔτη, εἰς τὰς μαρμαρίνας στήλας των, οἱ διὰ τὴν λατρείαν αὐτῶν ἰδρυθέντες βωμοί, ἢ ἔμειναν κενοί, ἢ παρενόησαν τὸν σκοπὸν των.

Ἡ θρησκεία τῶν ὠρῶν θεῶν ἢ ἔμεινε ἕως τώρα ἄγνω.

στος η εντελως παρερμηνευθη. Καί αι γενεαί διαδέχονται τας γενεας δεκα τωρα περιπου κιδωνκς, χωρις μία κην μεγαλη μορφη καλλιτεχνική, μία επιστημονική προσωπικότης, μία φυσιογνωμία από εκείνας, αι οποίαι επιβάλλονται εις τούς λαούς και μετακιδουν εις την ανθρωπότητα ολίγον φως, να αναδειχθῃ εις την χώραν τῆς σοφίας και τῆς ποιήσεως.

Ἄλλ' οὔτε εις τὴν ὀλότητά των οἱ Ἕλληνες πικρυσίζουσι σήμεραν μίαν ἁρμονικὴν ἐξέλιξιν μορφώσεως καὶ ἀναπτύξεως, μίαν μὲν μορφωσιν κοινωνικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικήν, ὁποῖαν ἀπαντῶμεν εἰς ἄλλους λαούς, εἴτε κλιματολογικῶς συγγενεῖς, εἴτε μεταγενεστέρας μὲς εἰς τὴν ἐθνικὴν των ἀποκατάστασιν.

Οἱ Ἕλληνες ἐν τούτοις σήμερον ὡς καὶ ἄλλοτε γεννῶνται εὐφυσεῖς, νοήμονες, με φυσικὴν ἀγγίνοιαν καὶ ἀντίληψιν σπανίαν, με ἔμφυτον ἡμερότητα ἠθῶν, με τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ χαρίσματα, με τὰ ὁποῖα ὁ Ἕλληνικὸς οὐρανὸς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ φύσις τοὺς προικίζει.

Ἄλλ' ὅ,τι ἡ φύσις γενναίως ἐδώρησε, κατέστρεψε καὶ κατστρέφει τὸ σχολεῖον. Τὸ σχολεῖον ὡς κτίριον, ὡς ἰδέα, ὡς πρόγραμμα, ὡς μέθοδος, ὡς βιβλίον. Ἡ χώρα, ἡ ὁποία τὴν δόξαν τῆς καὶ τὸν πολιτισμὸν τῆς καὶ τὰς ἀξιώσεις τῆς περὶ ὑπεροχῆς καὶ ἐπικρατήσεως ἐττήριζεν ἀκριβῶς εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ζῶν τῆς παρελθόντος, ἠμέλησε τὸ παρὸν εἰς σημεῖον τοιοῦτο, ὥστε ἡ ἐπίσημος πολιτεία τὴν παιδείαν νὰ τάσῃ τελευταίαν εἰς τὴν διοικητικὴν καὶ νομοθετικὴν λειτουργίαν τῆς καὶ ὑπουργοὺς τῆς Παιδείας νὰ τάσῃ, κατὰ τὸ πλεῖστον, τοὺς μᾶλλον ἀναρμοδίους διὰ τὸ ἔργον αὐτό. Ἱεραρχικῶς ἡ ἀρχὴ αὐτῆ τῆς ἀδιαφορίας καὶ ἀναρμοδιότητος κατέρχεται ἀπὸ τὰ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, μέχρι περιπου τοῦ τελευταίου ὑπαλλήλου καὶ τοῦ τελευταίου γραμματιστοῦ. Κανεῖς σχεδὸν δὲν εἶναι εἰς τὴν θέσιν του καὶ κανεῖς δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ πῶς νὰ διατηρήσῃ τὴν θέσιν του αὐτῆν.

Ἐκ τούτου σύγχυσις, ἀσυνκρητίστικα καὶ ἀναρχία εἰς ὅλα καὶ καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν. Ἀπάρησις γλώτσης, κατάργησις ἐθνικῆς ἐνότητος, ἀποτύφλωσις διὰ τὸ καλὸν καὶ τὸ ὠραῖον, σχολαστικισμός, δασκαλισμός, ἡμιμάθεια, ἐξάντλησις πνευματικῆς, σκότος, χάος.

Εἰς τὸ σκότος αὐτὸ καὶ τὸ χάος ἡ Βουλὴ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν με τρεῖς τέσσαρας ρήτοράς τῆς ἐσκόρπισεν ὀλίγον φῶς. Με τὸ ψηφισθὲν νομοσχέδιον τίθεται ἕνας μεγάλος ἀκρογωνιαῖος λίθος εἰς τὸ νέον πνευματικὸν οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον τὸ ἔθνος ἀναμένει ἀπὸ τὸ νέον κόμμα, τὸ κατελθὸν εἰς τὸν ἀγῶνα, με τὴν φιλοδοξίαν καὶ τὸν εὐγενῆ πόθον τῆς πνευματικῆς μὲς ἀναγεννήσεως.

Ο ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ

Ἀπὸ τὸ νέον θαυμάσιον βιβλίον τοῦ μεγάλου ποιητοῦ μας Κωστῆ Παλαμά, τὸν Δωδεκάλογον τοῦ Γύφτου, μεταφέρωμεν τοὺς στίχους αὐτοὺς. τοὺς ἀφιερωμένους εἰς μίαν γυναῖκα.

ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἦρθε ἡ στιγμή νὰ σωπῶ καὶ νὰ πονέσω. Δὲ θάξεραι ὁ ἴδιος νὰ σοῦ πῶ ἀπὸ ποῦ εἶμαι, περὶ μ' ἔστειλ' ἐδῶ. Ὑψωμένος καὶ ταπεινωμένος ἄθως καὶ τιμωρημένος.

Goethe (Ilmenau)

Τέτοις πικρῶσι λιγερῇ νὰ σέρῃ ὁ πεθμμένος! (Τραγοῦδι τοῦ «Νεκροῦ ἀδερφοῦ»).

Τὰ δυνατὰ σου χέρια τῆξια τὰ κοσμικά, χάρισμα πῶς μεγάλο καὶ ἀπ' τὰ φτερά.

Τὰ δυνατὰ σου χέρια δὲ σέρουν ἄπαλά τὸν ἦχο ἀπὸ τῆς ἄρπας τῆ μουσικῆς καρδιά.

Τὰ δυνατὰ σου χέρια λουλούδια δὲν κρατῶν καὶ ὀλόλιγνα στὸ ἀτλάει τὰ ξόμπλια δὲν κεντῶν.

Τὰ δυνατὰ σου χέρια ἐκεῖ ποῦ θὰ σταθοῦν σὰ φυλαχτὰ φυλάει, σὰν ἄρματα βοηθοῦν.

Καὶ ξέροντε καὶ ὑφαίνουσι τὸ γνῆμα τὰργαλειοῦ ποῦ θάλαφροσκαπέση τὴ γνῆμια τοῦ κορμιοῦ,

καὶ ὅστερα τὸ λευκαίνουν στήν ἄκρη ἐνὸς γυαλοῦ με τὴ χαρὰ τοῦ ἡλίου καὶ με τοῦ τραγοῦδιου.

Τὰ χέρια σου ζωμένα γύρω σὲ μιά καρδιά τῆς γίνονται σκουτάρια καὶ θώρακες αὐτά.

Τὰ χέρια σου στήν ὦρα τοῦ θαλασοδαρμοῦ γίνονται δυὸ δελφίνια χρυσὰ τοῦ λυτρωμοῦ.

Τὰ χέρια σου καρίσκια βαστῶν παρηγοριῆς, μ' αὐτὰ στηρίζεις, δίνεις, ὑψώνεις, ἐλογίζεις.

Μ' αὐτὰ τὰ χέρια μοῦ ἤρθε μοιραζόντας ἐστὶ τὸ διάφανο νεράκι καὶ τὸ ξανθὸ ψωμί.

Κι ἀπ' τὸν ἀφρὸ τῆς λίμνης τῆς ἀρμυρῆς πήξατε τᾶσπερο ἀλάτι γιὰ μένα, ὦ χέρια ἐστὲ.

Κ' ἐκόψατε γιὰ μένα τοὺς ὄρμιους καρπούς, καὶ φώτιζέ σας γέλιοιο ποῦ δὲν τὸ βάζει ὁ νοῦς!

Τὸ πῆρα τᾶσπερο ἀλάτι μοῦ τᾶδωκες ἐστὶ τὸ διάφανο νεράκι καὶ τὸ ξανθὸ ψωμί

καὶ στὸ τραπέζι ἀπάντον, στρωμένο εὐλογητό, τὰπίθωσα καὶ σοῦ εἶπα τὸ λόγο: «Στὰ χρῶστώ.»

Κ' εἶταν ὁ λόγος μου ἄσπερο πουλί, πουλί ἱερὸ φερμένο ἀπὸ φωλίτσα χτισμένη σὲ ναό.

Κ' εἶταν ὁ νοῦς μου μαῦρον πουλιὸν τριγυρισμὸς, τῆς νυχτερίδας ταίρι, τοῦ κόρακα ἀδερφό.

Κ' ἐκεῖ ποῦ με τὸ λόγο σὲ χαῖδενα, —τάκοῦς;— ὄργιο καταραμένο πετοῦσε ἐμένα ὁ νοῦς

σὲ πείσματα στηρημένων, ξεγύχτια ἀμαρτωλῶν, καὶ σ' ὅλα τὰ τραπέζια τῶν ποτηρῶν.

Κι ἄς με ρωτοῦσε καὶ ὁποῖος γιὰ σένα ποῦ εἶσαι, ἐγὼ καὶ ἄς ὑψωνόμουν ἕμνος τίς χάρεις σου νὰ πῶ!

Τὸ σκεθρωμένο σπῆτι καὶ τὸ κακοχτιστὸ ποῦ εἶν' ἔτοιμο νὰ πῆσῃ καὶ ἀκόμα στέκει ὀρθό!

Τὰ θέμελα τοῦ σκάφτει, τὸ ἔφραϊνε ἀπὸ παντοῦ τὸ ἀκράταγο τὸ βέμμα κρυμμένον ποταμοῦ.

Λάβωμα τοῦ εἶν' ὁ ἥλιος καὶ γάργαλα ἡ βροχὴ, καὶ γύφτοι καὶ ἀγιογύφτες παραφυλᾶν ἐκεῖ.

Καὶ μέσ' τὰ μολυντήρια καὶ μέσ' στὴς ἀραχνιὰς συντριμμιατ' ἀπὸ γάστρες καὶ ἀπὸ κορμιά πληγῆς

Κ' ἔνα παιδί ποῦ ἀρρώστια τὸ πλάκωσε κακιά πλαγιέται πῶς ὑπάρχει, καὶ παίζει καὶ γελᾷ.

Κ' ἔνα τυφλὸ ἀνδράκι σὲ ἀκάθαρτο κλουβὶ τὴ τύχτα του, καὶ μέρα καὶ νύχτα, κελαιδεῖ.

—Στὸ σπῆτι ἐδῶ τί θέλεις; καὶ ποιὸν ἀποζητῆς; ποῦ πῆς με τὰνθισμένο κλαδί τῆς λεμονιάς;

Πάντα τυφλὸ τᾶνδρόνι, δὲ θὰ τοῦ γίνῃς φῶς γιὰ τᾶρρωστο παιδάκι δὲ βρίσκεται γιατρός.

Κ' οἱ γύφτοι κ' ἀγιογύφτες ποῦ θὰ σὲ βροῦν ἐδῶ, ὅ,τι ἔχεις θὰ σοῦ πάρουν πῶς τίμο καὶ ἀκριβό.

Ἐγὼ εἶμ' ἀπ' τὴ μεγάλη φυλὴ τοῦ γύφτου, ἐγὼ, μακριὰ ἀπ' τῆς χώρας τῆξια, στὸν ἄγριο ξεπεσμό.

Ἐγὼ εἶμ' ἀπ' τὴ μεγάλη φυλὴ τοῦ γάνου, ἐγὼ δὲν πιάνω οὐτ' ὅσο τόπο τὸ ψίχθιο ριχτό.

Ἐγὼ εἶμ' ἀπ' τὴ μεγάλη γενιά τοῦ ἀσθετικοῦ, ποῦ με παταῖε τὸ πόδι καὶ τοῦ περιστεριοῦ.

Ἐγὼ εἶμ' ἀπ' τὴ μεγάλη τοῦ σκοτεινοῦ φυλῆ μακριὰ ἀπ' τοὺς ἡλίους τρέχουν ὑπάνταστοι καιροὶ!

Κ' εἶμαι στήν πλάση μέσα τῶν ἔντομων ἐγὼ τὸ πλάσμα ποῦ ταυριζῶ παράταμο λαό.

Καὶ με κρυφῇ τὴν ἴδια σιγῇ καὶ ἀφροντιὰ μαῦρος ἐγὼ εἶμ' ὁ σθῶλος ποῦ ἀσάλευτα βαστᾷ

χρόνια καὶ χρόνια, σάμπως σὲ μητρικὴ ἀγκαλιά, στάνηλιαρα, στὰ κρῖνα, στὰκάθαρτα, στὰ ὄργα.

Κ' ἐγὼ εἶμαι καὶ ἡ νεφούλα τοῦ ἡλίου ἡ φερωτῆ, καὶ τὰσπρολοῦλοδο, ἅμα με δῆ, θὰ λιγῶθῃ.

Κ' εἶμαι τοῦ κήπου ἡ χάση, τῆς αὔρας ἡ χαρά, νεράϊδα ἀπὸ δροσοῦλα καὶ ἀπὸ φτερά,

καὶ μέσα στήν αἰώνια τῶν ὄλων ἀλλαγῇ μαζί καὶ ἡ κάμπια ἐγὼ εἶμαι κ' ἐγὼ εἶμαι καὶ ἡ Ψυχὴ!

Χωρὶς κανένα ἄγῶνα, κανένα σκοῦσμα, ὦμέ! πλέκεται κάποιον ὄρμα μέσ' στήν ψυχῇ μου ἐμέ.

Τὰ δυνατὰ σου χέρια γιὰ ζῶνῃ μοῦ περνᾷς τᾶλῶστο ξάπλωμα εἶμαι μῆς νοτερῆς νυχτιάς.

Τοῦ δέντρον ἐγὼ δὲν εἶμαι τοῦ πράσινου ὁ κορμός, εἶμαι τοῦ δόλου ἡ γλίστρα, τοῦ ποτηροῦ ὁ ἀχνός.

Τὰ δυνατὰ σου χέρια χέρια δὲν εἶχα ἐγὼ νὰπλώσω, νὰ τὰ σφίξω, καὶ νὰ τὰρματοθῶ,

καὶ μῆτε νὰ τὰ σπρώξω χέρια εἶχα, καὶ νὰ πῶ «Μακριὰ! τὸν τόπο ποῦ ἤρθεσ τὸν τρώει θανατικό.»

Καὶ βολετὸ δὲν εἶταν ἄγῶν νὰ πῆ σ' ἐστὶ μὴδὲ τὸ στόμα τὸ "Ὄχι, μὴδὲ ἡ καρδιά τὸ Ναι.

Τὸ στόμα μου τᾶνοῖγει τοῦ τραγοῦδιου ἡ προὴ πρὸς τὴν ὠραία ἀλήθεια, πρὸς τὴν ὠραία ζωὴ, καὶ ὄντας μοῦ λειψῇ ἡ θεία τοῦ τραγοῦδιου ἡ προὴ τῆς σιωπῆς ἡ κρῖνα ταφόπετρα με κλεῖ.

Κι ὄντας δειλὰ στὸν κόσμο καὶ ἀνήμπορος βρεθῶ, το.μῶ μ' εἶνα, Ἄπᾶτῃ Ἰέμα μ' ἐστὶ μπορῶ!

—Κ' ἐστὶ ποῦ δὲ φροῦσαι στὸ πέλαο τῆς ζωῆς τὴ λόσσα τοῦ κυμάτου καὶ τῆς ἀνεμικῆς,

καλοκυβερνημένο, γερὸ καράβι ἐστὶ, προδότες μπόρες εἶναι καὶ ἀπάντεχοι πνιμοὶ!

Κ' ἐστὶ μεστὴ ἀπὸ πίστη καὶ ὑγεία καὶ χαρὰ, καὶ ἀνίδεια καὶ ὠραία καὶ ἀπλή σὰν τὰ παιδιά,

τὰ χρόνια μου τὰ πῆρες γιὰ νιάτα, ὦ σφοδρά! καὶ τὸ σπαρτάρισμά μου τὸ πῆρες γιὰ καρδιά.

Ὡμέ, φωτολοσομένο τοῦ γάμου δειλιό . . . Πατρυνέται ἡ παρθένια καὶ παίρνει ἕνα στοιχειό.

Σοῦ χάλασε τὴ νύχτα τὸν ἔπνο τὸ γλυκὸ στήν ἀγκαλιὰ τοῦ ὄντιρον σάλεμα ξαφνικό.

Καὶ ξύπνησες καὶ βλέπεις κάτ' ποῦ ἄγῶ γλίστρᾷ στὸ πλάι σου, στὸ λευκὸ σου προσκέφαλο, ἐκεῖ δά!

Τὸ γλίστερο, τὸ κρῖνο, τὸ μαῦρο πρᾶμα, ὦ νά! Καὶ μίαν ἀνατριχίλα σὲ σφίξει στήν καρδιά.

Τὸ γλίστερο, τὸ κρῖνο, τὸ μαῦρο σερπετὸ στὸν ἔπνο σου εἶχε γίνει χρυσόγειρο θεϊκό.

Σαλεῦνι ξυπνῆς, βλέπεις, πετιόσαι . . . Ποῖος θὰ πῆ ποῦ βύθη ἀπὸ ποῦ ἔψη σὲ πῆρα, ὦ Ψυχῇ;

1902

Ο ΠΕΞΕΙΜΙΣΜΟΣ ΕΝ Τῇ ΠΟΙΗΣΕΙ ΚΑΙ Τῇ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ· Β'.

Ἴνα εὐρωμεν ἄρα τὴν γέννησιν οἰασθήποτε νεωτέρας ἰδέας, ὀφείλομεν μόνον νὰ στραφῶμεν πρὸς τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος καὶ σήμερον ἀκόμη ἠνιοχεῖ τὸ ἄρμα τῆς τέχνης, καὶ πότε μὲν τὸ ὑψώνει μέχρις ἐαυτοῦ, πότε δὲ τὸ ἀφίνει νὰ καταπέσῃ εἰς τὴν ἄβυσσον.

Ὁ Σοπεργάουερ τὸνναντίον ἀνέλυσε τὴν ὀδύνην, οὐδέποτε ὅμως ἤσθάνθη τὴν συμπάθειαν, διὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὴν νέαν ἑλληνικὴν λέξιν, ἡ ὁποία ἐκφράζει τόσον ὠραία τὸν πόνον διὰ τὸν πόνον τοῦ ἄλλου. Εἶχε βαθεῖαν συναίσθησιν τῆς μεγαλοφυΐας αὐτοῦ καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐξετίμησαν τὸ ἔργον του, ἀπέφυγε πλεον νὰ ἴδῃ τοὺς ἀνθρώπους.

Εἰς τὴν μόνωσιν εὗρε τὴν λήθην τοῦ κόσμου, τὴν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς τὴν ἀγάπην ὅμως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ὁποίαν ἐδίδασκε με τὸσον ὠραία λόγια δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν εὕρῃ. Τὸν οἶκτον οὐδέποτε τὸν ἤσθάνθη μόνον ἡ θλιβερά αὐτοῦ μεγαλοφυΐα ἐδείκνυεν εἰς αὐτὸν τὴν πένθημον παρέλασιν τῶν δυστυχῶν τῆς ζωῆς, ὡς εἰς μέλαν ἀποστιλβωμένον κάτοπτρον, καὶ ἐπειδὴ ἡ εἰκὼν ἦτο πολὺ ζωηρὰ ἐπέστη ὅτι ἦτο καὶ ἀληθής.

Πολλοὶ ἐκ τῶν βιογράφων αὐτοῦ λέγουσιν ὅτι τὴν ὀδύνην δὲν τὴν ἐδοκίμασέ ποτε, ἀλλ' ὁ πεσομισμὸς αὐτοῦ εἶναι ἀποτέλεσμα θεωρίας. Αὐτὸς δὲν εἶχε καμμίαν ἀφορμὴν νὰ μὴ ἦνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ζωὴν ἦτο πλούσιος, εἶχε τὰ τᾶξείδια, τὰς καλλιτεχνικὰς ἀπολαύσεις. Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἔχωμεν τὴν ἐναντίαν γνώμην. Τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν εὐρίσκει ἕκαστος εἰς τὸ βάθος τοῦ ἰδίου ἐγῶ,

και ο Σοπεργχάουερ μόνον την δυστυχίαν ήδύνατο να εύρη εις το βάθος του ιδιού του.

Κατά τον Μόδιον, ο οποίος είνε εις εκ των κριτικωτέρων βιογράφων αυτού, είχε χαρακτηρηκώς νευρολογικώς και παθολογικώς ευπαθέστατον, ο οποίος εδεικνυόταν ως άφορμας της δυσαρρεσκείας και καθίστα δυστύχημα δι' αυτόν, τι θά ήτο άπλοον άτόπημα. «Αγωνιω πάντοτε, γράφει» εις ένα φίλον του, και όταν δέν έχω τίποτε, διχ το όποιον να φοβούμαι, αγωνιω διχ τουτό το όποιον εύρίσκεται έν έμοί, ως έν συνέβαινε τι τον όποιο δέν γνωρίζω». Η παιδική αυτού ηλικία διήλθεν αρκετά θλιβερά μεταξύ πατρός, τον όποιον είχαν απορροφήσει τα έμπορικά συμφέροντα, και μητρός νέας, ώραιας και εύφυοης, την όποιαν άπησχόλει έντελώς ή λατρεία του έγώ της, του πνευμάτός της, του κάλλους της. Νεώτατος έχασε τον πατέρα του και ήναγκάσθη να ζή μετά της μητρός του. Μητήρ και υίός ώμοιάζαν πολύ προς άλλήλους, αλλά διχ της όμοιότητας εκείνης ή όποια χωρίζει, δέν ένώνει. Αμφότεροι ήσαν εύφεις, πολύ έγωιστάι, και κατενόουν πολύ βχθέως τάς άδυναμίας άλλήλων, δέν συνεχώρουν όμως αυτάς. Η μητήρ του του γράφει εις μίαν εκ των έπιστολών της: «Έχεις μεγάλην οξυδέρκειαν διχ τα σφάλματα των άλλων, χωρίς να θέλης να άναγνωρίσης τα ιδικά σου. δέν λαμβάνεις ποτέ ύπ' όψει ούτε την ηλικίαν, ούτε την παιδίαν εκείνων προς τους όποιους όμιλείς: έν μιχ λέξει κατέχεις περισσότερο παντός άλλου την τέχνην να καθίστασαι άνυπόφορος.»

Φαντάζεται τις βεβαίως ότι ο Σοπεργχάουερ δέν άφηκεν άνευ άπαντήσεως την έπιστολήν ταύτην, ήτις κίμνει ήμας να υποθέσωμεν παρ' τή μητρί τάς ιδιότητας του υίου. Και ή έλλειψις αυτή οικογενειακής στοργής είναι αιτία της πτωχίας της καρδιάς παρ' τον άνέφοροστον όμολογουμένως πλούτον του πνεύματος.

«Ηγάπησα πάντοτε το πνευμά μου, έλεγεν εις ένα φίλον του, όλίγας στιγμάς προ του θανάτου του, άλλ' έμίσησα την καρδίαν μου.» Ένωών ούτω ότι ήνωει βχθέως τάς έλλείψεις του χαρακτηρηός του, δέν έδύνατο όμως και να διορθώσθ αυτή την καρδίαν την δυσυπότακτον, την υπερήφανον και έγωιστικήν, ήτις κατήνησε τέλος αυτόν και εις την έντελή από των ανθρώπων απομόνωσιν.

Το πνευμα του συστήματός του είναι ότι ή βάσις της ήμετέρας ύπάρξεως είναι ή βούλησις, ή δέ γνώσις, ο νοός είναι άπλοον αυτής όργανον. Αυτό τουλάχιστον μεταφέρων τον κόσμον όλόκληρον εκ του πνεύματος εις την καρδίαν την όποιαν δέν είχε, δέν ύπηρεξεν έγωιστής. Δέν ήγάπησέ ποτε κανένα, ούτε τους συναδέλφους του, ούτε την οικογένειάν του, ούτε το έθνος του. Ο βιογράφος αυτού Πριζεμπάχ διηγείται ότι, όταν μετέβη εις την Ρώμην, ένθα λόγφ της χάριτος του πνευμάτός του και της απεράντου μορφώσεως είχε γείνει το κέντρον του κύκλου των Γερμανών καλλιτεχνών, κατεφέρετο σφόδρα κατά του ρομαντισμού, κατά της επιστροφής εις τον έθνισμόν και την θρησκείαν. «Οί Γερμανοί, έιπε μίαν ήμέραν εις το Café Greco, είναι το μάλλον άνόητον των Έθνών, και έν κατώρθωσαν τίποτε εις την

έπιστήμην και την φιλοσοφίαν, τουτό όφείλεται εις την παρ' αυτοίς έλλειψιν πάσης θρησκείας»!! Το πάθος του ύπηρεξεν, πάντοτε να έξευτελίση και να ειρωνευθή πέν ό,τι οι άνθρωποι έχούμαζον έως τότε. Ο Σπινόζας, ή Έγγελικνή φιλοσοφία, ή θεωρία του Νεύτωνος περι χρωμάτων ύπηρεξεν ο κυριώτερος σκοπός της ειρωνείας αυτού. Δέν όρκίζεται εις το όνομα ούδενός διδασκάλου. κορωνίς της ύπάρξεως αυτού είναι ή άυθυπκρίξις. Βάσις της φιλοσοφίας αυτού δέν είναι ούτε τα προ αυτού φιλοσοφικά συστήματα, ούτε ή διαλεκτική μέθοδος, άλλ' ή βχθεΐς γνώσις της ανθρώπινης ψυχής και ή μεγάλη άνάπτυξις εις τάς φυσικάς έπιστήμας όσον ήτο δυνατή επί της έποχής του.

Είνε βεβαίως έν εκ των βχθυτέρων πνευμάτων του παρελθόντος αιώνος, άλλ' όσον και έν τον θυμάζη κανείς, κίμνει χειρίστην έντύπωσιν ο μέγας αυτού έγωισμός και ή περιφρόνησις των συγχρόνων αυτού μεγάλων άνδρών.

Ο Φίχτε, ο Σέλιγγ είναι σοφιστάι, ο Έγγελος άγύρτης. Βεβαίως το μέγα και άσυγχώρητον λάθος των ήτο ότι αυτούς τους είχαν άναγνωρίσει οι άνθρωποι, ένθ εις αυτόν δέν είχαν προσέξει άκόμη. Αλλά δέν θά ήτο καλλίτερον να προσπαθή να φθάσθ την φήμην των, άντι να καταφέρηται κατ' αυτόν;

Ο Έγγελος συνετέλεσε περισσότερο παντός άλλου ν' άναγνωρισθ ήφηγητής του έν τώ Βερολίω Πανεπιστημίου, άλλ' έγωιστής όπως ήτο, έχων βχρείαν συναίσθησιν της μεγαλοφυΐας αυτού, άλλ' μη δυνάμενος ν' άνεχθ ή ούδένά έγωισμόν πλησίον του, εύφύεστατος, άλλ' άνευ καρδιάς, ήναγκάσθη ένωρίτατα να παρκιτηθ ή του Ακαδημαϊκού σταδίου.

Όλίγον μετά ταύτα έξέδωκε το κυριώτατον έργον του «ο κόσμος ως βούλησις και ως παράστασις».

Το σύγγραμμα του όμως ούτε έτυχε του γενικού θυμασμού, ούτε καν ήγειρε τον θόρυβον τον όποιον επερίμενεν. Αλλά δέν έχασε την πεποίθησιν εις εκυτόν την άναγνώρισιν άνέμενε μετά προφητικής βεβαιότητος παρ' των μετγενεστέρων. «Θά έλθη, λέγει, έποχή, κατά την όποιαν θά θεωρηται άμαθής εκείνος, ο όποιος δέν θά γνωρίζη τί είπον εκυτόν του παρ' άλλους προς τον Χριστόν, τους δέ μαθητάς του προς τους Αποστόλους. Μόνον ή ιδική του φιλοσοφία περιέχει το προ τώσων αιώνων ζητούμενον αληθές, κι δέ ιδέαι των άλλων είναι πλάνη και φαντασιοπληξία. Κατά τουτό ώμοιάζε προς τους τρεις σοφιστάς, όπως απέκάλει τον Φίχτε, τον Σέλιγγ και τον Έγγelon. Διότι έκαστος εκ των τριών τούτων άνδρών είχε την γνώμην ότι μόνον κι ιδικά του ιδέαι ήσαν αληθείς, το ιδικόν του σύστημα είναι όρθόν, των δ' άλλων τα συστήματα είναι κενή συρραφή λόγων και ούδέν πλέον. Και τουτό δικαίως, άφου, καθώς φαίνεται, ή άσφαλεστέρα βάσις των φιλοσοφικών συστημάτων είναι ή καρδιά και ή πεποίθησις των ιδρυτών των. Είναι όμως αληθές ότι πλην της βχθεΐας αντιπχθεΐας και τελείας αντίθεσις του χαρακτηρηός και των βιωτικών συνθηκών έχώριζε τον Σοπεργχάουερ άπ' αυτόν.

Αυτός ήτο πλούσιος, άνθρωπος του κόσμου, την γνώμην αυτού έλεγε φανερά και άπροκαλύπτως, ένθ εκείνοι εύρίσκοντο προ του φοβερού διλήμματος ή να είπωσι την γνώ-

μην αυτόν ειλικρινώς και έπειτα να ύποστώσι την καταδίωξιν και την έγκατάλειψιν, ή να συνθηκολογήσωσι μετά των άπαιτήσεων της θέσεώς των. Η σοφία αυτού είναι άποτελεσμα άμέσου πρακτηρήσεως, ένθ ή ιδική των είναι σοφία σχολαστικής διαλεκτικής και πολλάκις όζει λύγνον πολύμακρόθεν.

Ο Σοπεργχάουερ δέν φιλοσοφεί δι' άποδείξεων, ουδέ διχ σειράς ξηρών έννοιών, άλλ' κίτι τι το όποιον καθιστά αυτόν μοναδικόν έντελώς έν τή Γερμανική φιλοσοφία, δι' εικόνων κίτινες διέρχονται προ ήμων άναπαραστώσαι τον κόσμο, ή Fata morgana, το θαυμασίον τουτό φαινόμενον του Ιταλικού Ουρκανού το όποιον άνακκλζ επί των νεφών τάς άκτάς, άλλ' όχι Fata morgana φαιδράς Ιταλικής πρωΐας, άλλ' ζοφώδους ήμέρας, έν ή πάντα χρωματίζονται όχι διχ των χρωμάτων της Ίριδος, άλλ' διχ του μέλανος και του φαιού.

Περιφρονεί την άπόδειξιν, λέγων ότι βλάπτει την άμυσον, έντύπωσιν.

Αλλά μήπως ή αντίδρασις δέν είναι έπιρροή;

Η αντίδρασις όμως αυτή και το μίσος κατά των συγχρόνων προέβησαν επί τοσοούτον, ώστε απέφασσε πλέον ν' απομακρυνθ ή του κόσμου έντελώς. Και πράγματι ή μόνωσις ήτο ή άρίστη πατρΐς δι' αυτόν. Αυτή επενήργει ως το άριστον ναρκωτικόν επί του χαρακτηρηός του. Παρ' αυτόν τα πάθη δέν έθόλωναν τους όφθαλμούς του, ο βίος διήρχετο προ αυτού έν είδει γιγαντιαίου δράματος, περι του όποιού δέν γνωρίζομεν ούτε πόθεν ήρχισεν, ούτε ποθ θά τελειώσθ δυνάμεθα όμως να μελετήσωμεν κλώς την πράξιν, ήτις είναι πάντοτε ή μέση διχ τον πρακτηρητήν. «Εύτυχ ή βίον δέν δυνάμεθα να εύρωμεν, λέγει κάπου, δυνάμεθα να εύρωμεν όμως ήρωϊκήν πορείαν του βίου». Και την εύρε τέλος την ήρωϊκήν πορείαν του βίου, άποφυγών τους άνθρώπους των όποιων έν τούτοις τόσον προσφιλείς ήσαν δι' αυτόν ή προσοχή και ο θυμασμός. Και ή άπόφασις αυτή έχει κίτι τι το ήρωϊκόν και το μεγαλοπρεπές.

(Από την μελέτην περι Πισσιμισού της δας Καλ. Αδαμιάδου)

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ».

Μία έκθεσις κεντημάτων και νταντελών διοργανωμένη άπό ένα περιοδικόν ως τα «Παναθήνια» διηνύει όχι άπλάως επέκτασιν του κλάδου αυτού, του άπό πολλού εισηγημένου εις τον τόπον μας, εις εύρύτερον άκόμη κύκλον, άλλ' άναγέννησιν αυτού υπό καθαρώς και γνησίως Έλληνικόν τύπον και μορφήν.

Τα «Παναθήνια», όφείλομεν να όμολογήσωμεν, δέν περιωρίσθησαν έως τώρα εις το πρόγραμμα ενός συνήθους φιλολογικού Περιοδικού. Εζήτησαν, άνεσκόλευσαν, έξέβαψαν κάθε πράγμα ώριόν, το όποιον ένέπνευσε και έδημιούργησεν ή Έλληνική τέχνη και το έφεραν εις την δημοσιότητα με άβρότητα κα στοργήν και δυνατήν τελειότητα. Αί εικόνες των «Παναθηναίων» είτε άπό τα άρχαία και τα μεσαιωνικά μνημεία λαμβάνονταί, είτε άπό την Έλληνικήν φύσιν, είτε άπό τάς πάντοτε πρότυπα τελειότητος εικονογραφικής άποδόσεως, και έξησφάλισον εις τα «Παναθήνια» θέσιν διακεκριμένην μεταξύ των άριστων ζένων περιοδικών.

Δέν είναι λοιπόν παράδοξον πώς τα «Παναθήνια» επεχειρήσαν να άποδώσουν εις το κέντημα και την νταντέλαν τύπον, σχέδιον, κάλλος, καθαρώς Έλληνικόν. Χωρίς κατ' άρ-

χήν να είμαι υπέρ της νταντέλας και του κεντήματος, ως βιομηχανίας άποτυφλωτικής, έπιδοκιμάζω όμως το έργον των «Παναθηναίων», το όποιον εις έν ύπάρχον, φεβ! κακόν άποδίδει τουλάχιστον τον άρχικόν, τον ώραιον και έθνικόν του τύπον.

Το μόνον πράγμα, το όποιον έξιλώνει δι' έμέ το κέντημα και την νταντέλαν, είναι ή στρογγίς της Έλληνικής ωραιότητος, του Έλληνικού σχεδίου, του όποιού ή έξέλιξις καθ' όλους τους αιώνας παρουσιάζει θησαυρόν άνεκαμετάλευτον προς άναπαράστασιν και άντιγραφήν.

ΤΟ ΜΑΡΑΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Λευκή ως ήτο και λεπτή και διαφανής, με τα προ όλίγου κόκκινα μάγουλα, χλωμά τώρα, με τα λεπτά χείλη, ως κοράλι ροδοκίτρινον, με τα μάτια κλειστά μέσα εις τους κύκλους κύκλους των, ώμοιάζεν άρρωστημένον κρίνον, το όποιον δέν επρόφθασε να άνοιξη έντελώς και έμαραίνετο, χωρίς καν να προφθάσθ να σκορπίσθ το άρωμά του. Έμεινε με τα μάτια κλειστά αρκετήν ώραν. Δέν έκοιμάτο, άλλ' και δέν είχε την δύναμιν να σκέπτεται. Και ήτο σχεδόν εύτυχής δι' αυτό. Αν είναι και ο θάνατος, έτσι, καλώς να έλθη. Αυτή ήτο ή μόνη σκέψις, την όποιαν έκαμεν επί τέλους. Αλλ' άμέσως άλλη σκέψις διεδέχθη την πρώτην. Η κυρία θά επέστρεφεν, θά την εύρισκεν άσθενη και θά την έστελλεν όπίσω εις την μητέρα της. Εις την ιδέαν αυτήν έφοικίσαε. Βεβαίως θά άπέθνησκεν, έν επέστρεφε και πάλιν εις το ύγρον και σκοτεινόν υπόγειον, το όποιον τόσον ώμοιάζε με τάφον.

Κατέβαλε λοιπόν κάθε προσπάθειαν διχ να σηκωθ ή. Εσήμανε και εζήτησεν ένα ποτήρι νερό με όλίγο κονιάκ. Το ποτόν αυτό θά της έδιδε κάποιαν δύναμιν. Και άνυπομονούσε, διότι το κονιάκ δέν ήρχετο, φοβουμένη μήπως ή κυρία επιστρέψη και την εύρη εις την κατάστασιν αυτήν.

Όταν ο ύπηρετής εισήλθε και άφηκε τον δίσκον εμπρός της, ή Άννα ήσθάνθη μεγάλην άνακούφισιν. Έχυσε το μισό νερό του ποτηριού, άδειασε μέσα το ποτηράκι το κονιάκ και το ήπιε με πολλήν βίαν. Αλλά δέν είχε προφθάσει να καταπιή και νέα την κατέλαβε στενοχωρία. Ωφείλε να πληρώσθ άμέσως το κονιάκ, διότι δέν ήθελε να μάθη ή κυρία της ότι εζήτησέ τι όταν έλειπε. Και μάλιστα οινόπνευμα. Έπλήρωσε λοιπόν το κονιάκ, άπό τον μισθόν της, τον όποιον προώριζε και είχε τάξει όλόκληρον εις τον Άγιον Νικόλαον, όστις την είχε κάμει κλά. Η σκέψις αυτή την έδασάνιζε. «Όπως δήποτε όμως είχε συνέλθει, είχε περιπατήσει άπό το έν άκρον του δωματίου έως το άλλο, τα μάγουλά της είχαν και πάλιν χρωματισθ ή, τα μάτια της άναζωογονήθ ή. Η κυρία ήμπορούσε να έλθη. Δέν θά ύπωπτεύετο τίποτε.

Έπλησίωσεν εις τον καθρέπτην, έδιώρθωσε τα μαλλιά της, τα όποια έκτένιζεν εις κόσσον, άφότου είχε προσληθ ή εις την ύπηρεσίαν της κ. Μοίρα, διχ να φαίνεται μεγαλύτερα και επιβλητικώτερα, έλυσε και έδεσεν εκ νέου την μαύρην γραβάτα της και έπειτα έκίθισε και επερίμενε. Αντίκρυ άπό το όπίσω παράθυρον του δωματίου ο ήλιος έφάνετο δύων επάνω εις χρυσά άραβουργήματα, ένθ ή θάλασσα ταύ-

Σαρωνικού ἄπλωνε μίαν κρυσταλίνην γαλανήν ἐπιφάνειαν στολισμένην με ροδόφυλλα καὶ μενεξέδες. Ἡ Ἄννα Δώρου εἰς τὸ θέαμα τῆς ὠραίας αὐτῆς δύσεως, ἀνέκτισεν ὅλον τὸ θάρρος τῆς. Εἰς τὴν ἡλικίαν μου δὲν ἀπονήσκουν ἀπὸ ἀδυναμίας, εἶπε μόνη τῆς, ὅταν μάλιστα δὲν εὐρίσκονται πλέον εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πεινοῦν, ὡς μοῦ συνέβαιναν ἄλλοτε.

Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίξεν αἰφνιδίως καὶ γέλοια, φωνές, ζωηρές ὀμιλίαις ἀκούσθησαν εἰς τὸν διάδρομον. Ἡ Μίνα ὤρμησε πηδῶντας, καὶ με ἐνθουσιασμὸν ἄρχισε νὰ διηγῆται εἰς τὴν Ἄνναν τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐκκλησιῶν. Κρίμα ποῦ δὲν ἦλθες μαζί μου, ἔλεγε τὸ κοριτσάκι, νὰ ἴδῃς ὅλο αὐτὸ τὸ ὠραῖο πανηγύρι. Ἀλλὰ ξέρεις, ἡ μαμά εἶπεν, ὅτι θὰ μὰς ἀφήσῃ νὰ πάμε τώρα μαζί εἰς τὴν Μητρόπολιν γιὰ νὰ προσκυνήσῃ καὶ σύ. Ἐν τῷ μεταξῷ εἰσῆλθε καὶ ἡ κ. Μοίρα με τὴν ἀδελφὴν τῆς καὶ με τὸν υἱὸν τῆς. Ἡ Ἄννα ἐσηκώθη ἀμέσως με κάποιαν δειλίαν, ἐκτέθεισε τὰ μάτια τῆς καὶ διὰ μίαν στιγμὴν δὲν εἶδε τί νὰ κάμῃ. Ἀλλ' ἀμέσως συνῆλθε, ἔτρεξε νὰ πάρῃ τὰ καπέλλα καὶ τὰ ἐπανωφόρια τῶν κυριῶν, τὰ ἐξεσκόνισε καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς τὰς θέσεις των. Εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν τὴν τόσον ἀπλὴν καὶ εὐκόλον ἡ Ἄννα ἐφαίνετο ἀδεξία, ὡς εἰς κάθε τι τὸ ὁποῖον ἐπεχειρεῖ νὰ κάμῃ. Ἡ κ. Μοίρα, ἡ ὁποία ἦτο καλὴ γυναίκα ἐν γένει, ὅμως δὲν εἶχε συμπιθήσῃ τὴν Ἄνναν, ἀκριβῶς διὰ τὴν ἀδεξιότητά τῆς καὶ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ

Ἐνα Ἀπρίλιον, πρὸ ἐτῶν πολλῶν, εἰς τὸ μέσον ἑνὸς λειμῶνος γεμάτου ἄνθη, τὸν ὅποιον διέσχισε ἕνας δρόμος πατριμένου χάρτου, εἶδα νὰ ἔρχεται πρὸς ἐμὲ μίαν κόρη σὰν τὸ τριαντάφυλλο, καὶ ἀμέσως ἐνόησα ὅτι ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν θὰ μοῦ ἦτο δυνατόν ν' ἀγαπήσω ἄλλην ἐκτὸς αὐτῆς.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἦτο περίεργον καὶ θαυμάσιον ἦτο, ὅτι δὲν ὁμοιάζει με καμμίαν ἀπὸ τὰς νέας, τὰς ὁποίας εἶχα ἕως τότε συναντήσει, ἀλλ' ἦτο ἐντελῶς ὁμοία με ἐκείνην ὅπου κάθῃ βράδου ὠνειρευόμην.

Ἐπηγαίνοντο, ἐστέκετο, ἐπανελάμβανε τὸν δρόμον τῆς, ἀνάμεσα εἰς τὴν ἀντισμένην πεδιάδα. Καμμιά φορὰ ἔσκυβε, ἔβαλε τὰ χέρια τῆς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ χόρτον καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐσύναζε ἀγριολούλουδα. Ἀλλ' ἔκαμα ὅτι δὲν ἐνόησα τὰς κινήσεις τῆς καὶ πλησιάζων αὐτὴν τῆς εἶπα:

— Αὐτὸ τὸ ὅποιον ἔχασες καὶ τὸ ὅποιον ζητεῖς, μήπως εἶνε αὐτό; ὦ νέα κόρη, ὅπου περιπλανᾷται εἰς τοὺς ἀγρούς;

Συγχρόνως τῆς προσέφερα ἕνα λεπτὸ δακτυλίδι ἀσημένιον, τὸ ὅποιον ἔβγαλα ἀπὸ τὸ δάκτυλό μου τὸ εἶχα χάσει πρὸ ἑνὸς μηνός, εἰς τὸν χρυσοχόον τῆς κὺλῆς, διὰ τὴν ἀρραβωνιστικὴν τὴν ὁποίαν ἐμελλον νὰ ἔχω. Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν μου!

— Ἀκριβῶς, κύριε, μοῦ ἀπεκρίθη, ἐζητοῦσα τὸ δακτυλίδι αὐτό.

Καὶ λαμβάνουσα αὐτὸ με μίαν κίνησιν ζωηράν, τὸ ἔβαλε εἰς τὸ δάκτυλό τῆς δεξιᾶς χειρὸς τῆς, ἔπειτα ἔφυγε τρέχουσα καὶ πηδῶσα καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὸ ἀπέναντι δάσος. Ἡμῶν μόνος εἰς τὸν ἀγρὸν. Ὅθι ἐνόμισα ὅτι ὠνειρεύομαι, ἐὰν δὲν εἶχε μείνη εἰς τὸν ἀέρα κάτι ἀπὸ τὸ ἄτομόν τῆς.

II

Ἐπειδὴ ἦμουν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, διάδοχος τοῦ Θρόνου, ἐκίρριζα παντοῦ ὅτι ἡ καρδία μου καὶ ὁ θρόνος μου ἀνήκουν εἰς ἐκείνην, ἡ ὁποία θὰ μοῦ φέρῃ τὸ λεπτὸ ἀσημένιον δακτυλίδι! Ἐνωσεῖτε, ὅποιος ὁ-

εἰς τὰ ἀπλούστερα ἀκόμη πράγματα. Δι' αὐτὸ τὴν ἔβλεπε με οἶκτον καὶ εἰρωνεῖαν μαζὴ ὄλην τὴν ὄραν, ποῦ ἐκείνη ἐθούρτισζε τὰ ἐπανωφόρια.

Αἱ καλὰ τώρα! ἄρξασέ τα καὶ βάλτε τὸ ἐπανωφόρι σου, νὰ πάτε με τὴν Μίνα ὡς τὴν Μητρόπολιν. Ἡ Ἄννα ἐφύλαξε τὰ πράγματα, ἔβαλε τὸ καπέλλο καὶ τὸ ἐπανωφόρι τῆς, τὰ ὁποῖα ἦσαν μαῦρα σὰν τὸ φέρεμά τῆς.

Μαμά, γιατί ἡ κ. Ἄννα φορεῖ πάντα μαῦρα; ἠρώτησεν ἡ Μίνα. Νὰ τῆς χαρίσω τὴν κόκκινη μου κορδέλα, νὰ τὴν βάλῃ γραβάτα;

Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ κ. Μοίρα, ἔχεις κανένα πένθος, Ἄννα; Εἰς τὴν ἡλικίαν σου δὲν φοροῦν μαῦρα φορέματα χωρὶς λόγον.

Ἡ Ἄννα δὲν εἶδε καὶ αὐτὴ νὰ πῆ, διατὶ ἐφοροῦσε μαῦρα. Μίαν φορὰν εἶχεν ἐρωτήσῃ τὴν μητέρα τῆς, ὅταν ἦτο ἀκόμη μικροῦλα καὶ ἐκείνη τῆς εἶχεν ἀπαντήσῃ ἀπότομα καὶ ὕβριστικά, ὡς ἐσυνείθιζε νὰ τῆς ὀμιλῇ πάντοτε. Γικτὶ εἶσαι θανατογεννημένη, μαύρη.

Τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν δὲν ἐτολμοῦσε νὰ δώσῃ εἰς τὴν κυρίαν τῆς. Ἐσιώπησε λοιπὸν, ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Μίναν ἡ ὁποία ἀνυπομονοῦσε νὰ ἐξέλθῃ καὶ διηυθύνῃ πρὸς τὸν διάδρομον.

— Ὑστερα σοῦ λέγουν νὰ πάρῃς Ἑλληνίδες δασκάλες, εἶπεν ἡ κ. Μοίρα πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς. Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆς τί ἀνατροφὴν ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ ἡ νέκ αὐτὴ εἰς τὴν Μί-

ρυβος ἔγινε εἰς τὸ βασιλεῖον ὅλον δὲν ὑπῆρχε θέσις εἰς τὰ ξενοδογεῖα διὰ τὰς νέας, αἱ ὁποῖαι ἔτρεξαν ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις καὶ τὰ χωριά εἰς τὴν πρωτεύουσάν, με τὴν ἐλπίδα νὰ γίνουν βασιλισσαι. Αἱ μὲν ἦσαν θυγατέρες εὐγενῶν ἐξ αἰματός, με πλουσίας καὶ πολυτίμους ἐνδομασίαις, οἱ ὁποῖαι ἦλθον καθήμεναι εἰς φορεῖα, τὰ ὁποῖα ἐσήκωναν μαῦροι τῆς Ἀφρικῆς, ἄλλαι ἦσαν θυγατέρες ἀσπῶν, με ἀπλούστερα φορέματα, αἱ ὁποῖαι ἦλθον με δημόσια ἀμάξια, ἀλλ' ἔφερον μαζί των μεγάλους σάκκους γεμάτους με χρυσὰ νομίσματα ἐνόμισαν ὅτι θὰ τὰς προτιμοῦσα διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, διότι κανεὶς δὲν ἄγνοοῦσε ὅτι τὰ οἰκονομικὰ μου δὲν εὐρίσκοντο εἰς καλὴν κατάστασιν. Ἦλθον ἐπίσης ζητιάνες, ποῦ ἐπερπατοῦσαν με γυμνὰ πόδια. Ἐκείνος ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς μου, ὁ ὁποῖος διετάχθη ν' ἀνακαλύψῃ τὴν κλοπὴν καὶ νὰ καταδιώξῃ τὸν κλέπτην, — τὸ ἔργον αὐτὸ ἔδωκα εἰς ἕνα πολὺ γέρο τυφλόν, κωφάλλον ἐκ γενετῆς καὶ σχεδὸν παράλυτον, — καὶ αὐτὸς ἀκόμη ἀντελήθη τὴν μεγάλην ζήτησιν εἰς τὰ χρυσοχοεῖα τῶν ἀσημένιων δακτυλιδίων ὅλα αἱ ὑπήκοοί μου ἤθελαν νὰ μοῦ ἀρέσουν καὶ οὕτω δὲν εἶμινε δακτυλίδι εἰς τὴν θέσιν του! Ἀλλὰ μεταξῷ τῶσων δακτυλιδίων, δὲν ἠμπόρεσα νὰ εὕρω τὸ λεπτὸν ἀσημένιον δακτυλίδι, τὸ ὅποιον ἔδωκα εἰς τὴν ἐξαφανισθεῖσαν ἀρραβωνιστικὴν, καὶ μεταξῷ τῶσων ὠραίων θυγατέρων μαρκησιῶν, θυγατέρων ἐμπόρων, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναγνωρίσω τὴν ὠραίαν παιδοῦλα, τὴν ὁποίαν συνήτησα ἕνα πρωτὶ τοῦ Ἀπριλίου ἀνάμεσα εἰς τὸν ἀνθισμένον λειμῶνα.

Καταλυπημένος ἄφησα τὸ στέμμα μου εἰς ἕνα συγγενὴ μου, ὁ ὁποῖος τὸ ἐπιθυμοῦσε πάντοτε, καὶ ὁ ὁποῖος ἴσως δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ με δολοφονήσῃ διὰ νὰ τὸ λάβῃ, ἐφόρεσα φορέματα πτωχικά, ἐπῆρα ἕνα ραβδί εἰς τὸ χέρι καὶ ἤρριξα νὰ διατρέχω τὸν κόσμον, ζητῶν τὴν ἀρραβωνιστικὴν μου.

Ὅθι ἦτο πολὺ μακρὸν νὰ περιγρῶμαι ὅλας τὰς χώρας ὅπου διέτρεξα. Ἐκίθησα ἐπάνω εἰς τὰ χιόνια καὶ ἐκοιμήθηκα ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἄνθη. Εἶδα θαλάσσιος μεγαλειτέρας καὶ πλέον γαλανὰς ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἐρήμιους τῶν ὁποίων ἡ ἄμμος ἔλαμπε τόσον, ὥστε ἐφαίνετο σὰν σκόνη χρυσοῦ. Ἀλλ' οὔτε εἰς τὸν ὠκεῖον Βορρᾶν, οὔτε εἰς τὴν καίουσαν μεσημβρίαν, οὔτε εἰς τὰς πόλεις, οὔτε εἰς τὰς ἄστας, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιγνώω τὴν παιδοῦλαν τοῦ λειμῶνος, ἡ ὁποία ἐφοροῦσε εἰς τὸ δάκτυλόν τῆς τὸ λε-

ναν; Τῆς ὀμιλείς, δὲν ἀπαντᾷ, διότι δὲν θέλει ἢ δὲν ξέρει νὰ ἀπαντήσῃ. Τῆς ἀναθέτεις τὸ πλέον ἀπλοῦν πρᾶγμα, δὲν ξέρει νὰ τὸ κάμῃ. Εἶδες πῶς ἐσκοῦπιζε τὰ ἐπανωφόριά μου; καλὲ δὲν ξέρει νὰ πιάσῃ τὴν βούρτσά. Δὲν ξέρει νὰ κάμῃ τὸ κρεβάτι τῆς. Δὲν ξέρει νὰ φάῃ, νὰ πιάσῃ τὸ πηροῦνι, νὰ κόψῃ τὸ κρέας τῆς. Ἐνθα ἀπελπιστικόν, εἶπεν ἡ κ. Μοίρα, ἐξαπτομένη ὅλον ἐν περισσώτερον.

Πόσα τῆς δίνεις; ἠρώτησεν ἡ ἀδελφὴ τῆς κ. Μοίρα με τόνον προφορᾶς ἐντελῶς Κερκυραϊκόν. Γιατὶ ὑπάρχουν δασκάλες καὶ δασκάλες, ὅπως ὑπάρχουν δούλες καὶ δούλες καὶ ἐδῶ ὅπως καὶ παντοῦ ἄλλοῦ.

Τριάκοντα δραχμὰς τὸν μῆνα, ἀπήντησεν ἀποφθεγματικῶς ὁ Στέφανος, ὁ υἱὸς τῆς κ. Μοίρας, ὁ ὁποῖος ἔως τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν εἶχεν ἀνοίξει τὸ στόμα. Ὁ Στέφανος, ὅπως τὸν ἔλεγον συνήθως, ἦτο νέος μῶλις εἴκοσι χρόνων, κλοκαμωμένος, με ὠραία μαῦρα μάτια καὶ μαῦρα μαλλιά. Ἦτο φοιτητῆς τῆς ἱατρικῆς, μένων ὡς οἰκότροφος εἰς ἕνα γερμανικὸν οἰκοτροφεῖον διὰ νὰ μάθῃ γερμανικά. Ἀφοῦ ἦλθεν ἡ μητέρα του ἐγίνε σκέψις νὰ ὑπάγῃ νὰ μείνῃ μαζί τῆς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο βέβαιον, ἂν ὀριστικῶς ἡ κ. Μοίρα θὰ ἔμεινε εἰς Ἀθήνας, ἀπεφασίσθη νὰ μείνῃ εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον του καὶ νὰ τρώγῃ μόνον κάθε βράδου μαζί των.

Ὁ Στέφανος, ἂν καὶ μοναχογιός, δὲν ἦτο ὅμως οὔτε χαϊδεμένος πολὺ, οὔτε χαλασμένος. Μικρός, μῶλις δύο χρόνων εἶχε

πτόν ἀσημένιον δακτυλίδι μου. Εἰς τὸν τρόπον ὥστε, μίαν βραδιά, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς νύκτας, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ ἔτη, γέρος πλέον, με τὴν καρδίαν ἀπιπλισμένη καὶ τὸ κεφάλι σκουμμένο ἐπίσω ἐπίνω σὲ μίαν πύρρα εἰς τὸ γύρισμα ἑνὸς δρόμου καὶ ἐκλαμ μονολογῶν: «Πῶς! εἶνε λοιπὸν βέβαιον ὅτι δὲν θὰ σὲ ἐπανεύρω ποτὲ, σὲ, τὴν ὁποίαν μόνον ἠγάπησα, καὶ ἀγαπῶ. Ἀχ! πόσοι ὠραῖαι γυναῖκες, με μάτια καὶ στόμα γλυκύτατα μεσιδοῦν εἰς τὸ φίλημά μου καὶ δὲν τὸ ἀποποιοῦνται! Ἀλλ' ἐγὼ μόνον τὸ ἰδικόν σου ἐπιθυμῶ! Εἶμαι ἡ μάλιστα ἑνὸς μόνου ρόδου καὶ ἡ πεταλοῦδα ἑνὸς καὶ μόνου κρίνου. Ἀλλοῖμονο! ὁ κρίνος αὐτός, τὸ τριαντάφυλλον αὐτὸ ἐχάθησαν δι' ἐμὲ διὰ παντός, καὶ εἶμαι εἰς τὸν κῆπον τὸν γεμάτον ἄνθη, ὅπως εἰς κῆπον ὅπου δὲν θὰ ὑπῆρχαν». Καὶ ὄλην τὴν βραδιά ἐκείνη τὴν ἐπέρασα ἀπελπισμένος εἰς τὸ γύρισμα ἑνὸς δρόμου.

Ἀπὸ πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνον εὐγῆκε μίαν μικροῦλα μοῖρα, ἡ ὁποία μοῦ εἶπε:

— Ἐ! δύστυχῃ, δὲν εὐρίσκουν εἰς τὴν γῆν ἐκείνην, ἡ ὁποία ὁμοιάζει με τὸ ὄνειρον τοῦ Ἀπριλίου. Ἀλλὰ παρηγορήσου θὰ τὴν δῆς μίαν ἡμέραν, λαμπροτέραν ἀπὸ τὴν πρώτην φορὰν. Ὅθι ἔλθῃ πρὸς σὲ με τὴν γλυκύτητα ὄνειρου καὶ θὰ φιλήσῃς εἰς τὸ δάκτυλόν τῆς τὸ ἀγαπημένον δακτυλίδι τῶν ἀρραβῶνων.

— Ποῦ λοιπὸν θὰ μοῦ προσπρῆθῃ ἡ εὐτυχία αὐτή!

— Εἰς τὸν Παράδεισον, εἶπε ἡ μοῖρα.

— Καὶ πότε ἠμπορῶ νὰ εἰσελθῶ εἰς τὸν Παράδεισον;

— Ὅταν θ' ἀποθῆνῃς, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

Ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἐζητοῦσα τίποτε καλλίτερον ἀπὸ αὐτό, καὶ ὅτι τὸ γρηγορότερον θὰ εἶνε τὸ καλλίτερον. Ἐπῆγῃ καὶ ἔκοψε, εἰς ἕνα ἄλλο θάμνον ἕνα μικρὸν ἄνθος, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἔλαμπε μίαν σταλαγματιὰ δρόσου.

— Πιὲ αὐτὸ τὸ μαργαριτάρι, μοῦ εἶπε; ἐπειδὴ εἶνε πολὺ δυνατόν δηλητηρίον θ' ἀποθῆνῃς ἀμέσως.

Ἐπικὸ τὸ μαργαριτάρι, καὶ ἀπέθνηκα καὶ ἔπειτα ἐπὶ ὀλίγον ἐξύπνησα, — πόσον εἶνε ταχὺς ὁ θάνατος! — εἰς τόσον τόσον θαυμασίον ὅπου ποτὲ δὲν εἶχα ὄνειρευθῆ.

χάσει τὴν μητέρα του καὶ ἡ ἀνατροφή του εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς μίαν Ἀγγλίδα κυρίαν, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναθρέψῃ καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα του καὶ ἡ ὁποία τὸν εἶχε πάρει εἰς τὸ σπίτι τῆς καὶ δὲν τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τὰ ἰδικὰ τῆς παιδιὰ. Ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος εὐθύς ὡς ἀπέθανεν ἡ γυναίκα του εἶχε φύγει εἰς μακρὸν ταξίδι, ἀφήκε τὸ παιδί εἰς τὰς φροντίδας τῆς κ. Δέβου, κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπιθυμίαν τῆς συζύγου του. Φίλε μου, εἶχεν εἶπει ἡ καλὴ Λουκία πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς, ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ θανάτου τῆς. Εἶσαι νέος καὶ θὰ ξαναῦπανδρευθῆς. Ἀλλὰ τὸν Στέφανον ἐμπιστεύτου τον εἰς τὴν κ. Δέβην, ὡς που νὰ γίνῃ τουλάχιστον ὀκτώ, δέκα ἐτῶν. Δὲν θέλω νὰ ἀνατραφῆ ἀπὸ μητριάν, ἀλλ' οὔτε νὰ γίνῃ ἀφορμὴ δυσχερεσιῶν καὶ νὰ πικραθῆ ἡ ζωὴ του ἀπὸ τὰ πολὺ μικρά, τρυφερά του χρόνια.

Ὁ κ. Μοίρας, ὁ ὁποῖος ὑπεσχέθη ὅτι, ἂν καὶ δὲν θὰ ὑπανδρευετο ποτέ, θὰ ἀνέθετεν ὅμως τὴν ἀνατροφήν τοῦ μικροῦ του εἰς τὴν κ. Δέβου, ἐτήρησε πραγματικῶς τὴν ὑπόσχεσιν του. Ἐνα μῆνα μετὰ τὸν θάνατον τῆς γυναικὸς του ἔφυγε διὰ τὸ Λονδίνον, ὅπου ὁ πατέρας του εἶχεν ἰδικόν του κατάστημα καὶ ἐκεῖ ἔμεινε ἕνα ἔτος σχεδόν. Ἐπειτα εἰς ἕνα ταξίδι, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει ἕως τὴν Κέρκυραν εἶχε γνωρίσει τὴν οἰκογένειαν Καρᾶ, συνεπάθησε τὴν μεγαλειτέραν κόρην καὶ τὴν ἐνυμφεύθη. Ἡ νέκ κ. Μοίρα, ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν Μασσαλίαν, ἐζήτησε νὰ πείσῃ τὸν ἄνδρα τῆς, νὰ τῆς ἀνα-

III

Μέσα εἰς σύννεφα λυωμένου χρυσοῦ καὶ φλογῶν, ἀνάμεσα σὲ μαλακοὺς ἀτμούς, ζεύγη ἀγγέλων ἀνά δύο, με τὰ χέρια ἐνωμένα ἐπερνοῦσαν ἐμπρὸς μου, καὶ ἐφαίνοντο τόσον εὐτυχεῖς, ὥστε ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρισκόμην εἰς ἔκστασιν, συλλογιζόμενος ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ εὐτυχία του θὰ εἶνε καὶ ἰδική μου. Διότι ἡ μοῖρα, βεβαίως δὲν με εἶχε ἀπατήσει. Καρούμενη καὶ ὠραία σὰν τριαντάφυλλο θὰ ἔβλεπα τὴν παιδοῦλα τοῦ λειμῶνος, με τὸ λεπτὸ ἀσημένιον δακτυλίδι εἰς τὸ δάκτυλό, νὰ ἔρχεται πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐπὶ τείλους θὰ ἐξοῦσαμεν μαζί εἰς τὴν ἄμετρον εὐτυχίαν τῆς αἰωνιότητος.

Ἐπερίμενα, δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη.

Εἶδα μίαν θαυμασίαν συνοδίαν νὰ διευθύνεται, πολὺ μακράν, μέσα εἰς ἀτμούς φωτός, πρὸς ἕνα οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς διαμαντένια ἐκκλησία! Ἐμάντευσα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γείνη κάποιον τελετὴ γάμου, καὶ ἐπερίμενα καὶ ἐγὼ ἀνυπομόνως τοὺς οὐρανοὺς γάμου μου.

Ἀλλὰ ἡ ἀρραβωνιαστικὴ μου δὲν ἐφαίνετο διόλου. Καὶ ὅμως δὲν ἀνησυχούσα πολὺ. Αἱ μοῖραι δὲν λέγουν ψέματα. Δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ τυχαία βραδύτης. Βεβαίως ἡ ἀγάπη μου, ὀλίγον φιλέρρεος, θὰ εἶχε βραδύνη δένουσα εἰς τὸν λαμόν τῆς ἕνα συννεφάκι τῆς αὐγῆς καὶ στολίζουσα τὰ μαλλιά τῆς με ἕνα στέμμα ἀπὸ ἄστρα. Δὲν ἦτο δυνατόν μόνος ἐγὼ νὰ μείνω χωρὶς σύντροφον, εἰς τὸν μέγαν ὠνεμένον τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ ἠρώτησα ἕνα ἀγγελικὸν ζεῦγος, τὸ ὁποῖον ἐπήγαγε νὰ ἐνωθῆ με τὴν συνοδίαν τοῦ γάμου.

— Τί συμβαίνει ἐκεῖ κάτω; Μήπως ἡ κόρη, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωκα τὸ λεπτὸ ἀσημένιον δακτυλίδι μου δὲν ἦλθε ἀκόμη εἰς τὸν Παράδεισον; Μ' ἐκύταξαν με ὕψος λυπημένον ὡς νὰ εἶχον οἶκτον δι' ἐμὲ.

— Ἀλλοῖμονο! καὶ, δύστυχῃ, ἦλθε, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἴδῃ πλέον νὰ ἔλθῃ πρὸς σὲ θαυμασία, ὅπως εἰς τὸν ἀνθισμένον λειμῶνα, διότι ὁ ἀρχάγγελός μου τὴν ἤρρε τόσον ὠραία, ὥστε τὴν ἐκράτησε διὰ τὸν ἑαττόν του, καὶ ὁ γάμος τώρα τελεῖται ἐκεῖ κάτω, μέσα εἰς τὴν διαμαντένια ἐκκλησία.

θέση τὴν φροντίδα τοῦ μικροῦ Στέφα. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐτήρησε τὴν πρὸς τὴν ἀποθανοῦσαν ὑπόσχεσίν του. Ἄλλως ὁ μικρὸς ἦτο πλούσιος, ὡς ὁ τελευταῖος κληρονόμος τῆς μυτρικῆς του οἰκογενείας καὶ ἐλάχιστον μέρος τῶν εἰσοδημάτων του διετίθετο ἀπὸ τὴν κ. Δέβυ διὰ τὴν ἀνατροφὴν του.

Ἡ νέκ κ. Μοίρα ἀπέκτησε τρία τέσσαρα παιδιὰ κατὰ σειράν, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀπέθνησκον κατὰ τὴν στιγμὴν, ὅπου ἐγεννῶντο. Τοῦτο εἶχε τόσον ἐπιρρασία τὴν ψυχικὴν τῆς κατὰστασιν, ὥστε εἰς τὴν πέμπτην τῆς ἐγκυμοσύνην κατελήφθη ὑπὸ μελαγχολίας, ἣ ὅποια ἤμποροῦσε νὰ ἔχη λυπηρὰς συνεπειάς, ἐὰν τὸ παιδί ἐγεννᾶτο καὶ πάλιν νεκρόν. Ὁ ἰατρός τῆς οἰκογενείας, ὁ ὁποῖος, ἀκριβῶς, διότι ἡ μητέρα ἐπερίμενε τὴν ἰδίαν λύσιν, ἐφοβεῖτο νευρικὰς καὶ ὑστερικὰς ἐπιπλοκάς, ἀνεκοίνωσε τοὺς φόβους του εἰς τὸν σύζυγον καὶ τοῦ ἐπρότεινε διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς γυναικὸς του, νὰ προμηθευθοῦν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἓνα νεογέννητον παιδάκι ἀπὸ τὸ ἐκθετοτροφεῖον, τὸ ὁποῖον νὰ ὑποκαταστήσῃ εἰς τὸ νεκρὸν καὶ νὰ τὸ παρῴσιάζῃ εἰς τὴν λεχώ, ὡς ἰδικόν της. Τοῦτο καὶ ἔγινε. Εἰς τρόπον ὥστε ἡ μικρὰ Μίνα δὲν ἦτο κόρη τῆς κ. Μοίρα. Οὔτε ὅμως τὸ παιδί, οὔτε ἡ κυρία εἶχαν λάθει ποτὲ γνῶσιν αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως.

Ὁ Στέφανος ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν τῆς γεννήσεως τῆς ὑποτιθεμένης ἀδελφῆς του, ἀλλ' οὐδέποτε εἰς κανέναν, οὔτε εἰς τοὺς ἰδικούς του συγγενεῖς εἶχε κάμει λόγον περὶ αὐτοῦ. Ὅταν μάλιστα ἔφθασαν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν εἶδε κορίτσι πλέον ἀνεπτυγμένον, νόστιμο, γερό, μὲ καλὴ καρδιά, ἠσθάνθη μίαν μεγάλην συμπάθειαν διὰ τὴν μικρὰν ξένην, μὲ τὴν ὁποίαν οὐδεὶς τὸν συνέδεε δεσμὸς αἵματος.

Ἄλλ' ὅσον ἡ Μίνα τοῦ ἦτο συμπαθητικὴ, τόσον ἡ μητρικὰ του τοῦ ἐνέπνεεν ἀντίθετα αἰσθημάτων. Ἴσως διότι ἀπέδιδε τὴν φυσικὴν ψυχρότητα τοῦ πατέρα του πρὸς αὐτὸν κατὰ τὰ παιδικὰ του ἔτη πρὸς τὴν ἐπιρροὴν τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ἢ ἴσως ἀκόμη, διότι κάθε παιδί γεννημένον ἀπὸ ἄλλην μητέρα, αἰσθάνεται ὡς ἐξ ἐνστίκτου ψυχρότητα πρὸς ἐκείνην, ἣτις κατέλαβε τὴν θέσιν της καὶ εἰς τὸ σπῆτι καὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πατέρα του.

Ἡ Σχολὴ Κεντήματος καὶ Δαντέλας τὴν ὁποίαν ἔδρυσε τὸ περιοδικὸν «Παναθήναια» ἀναγγέλει τὴν Ἀθῆναι τῆς διὰ τὴν προσεχῆ Τρίτην 20 Μαρτίου εἰς τὴν μεγάλην κίθουσαν τοῦ «Πανακασοῦ». Τῆς ἐκθέσεως προΐσταται τιμητικὴ ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὰς Κυρίας Ζωὴν Δελαπόρτα, Εἰρήνην Δημόκα, Χρηστίναν Ἐμπεδοκλῆ, Μαρίαν Ὁρλώφ, Ἐλένην Πολιτάκη, Ἀντιώπην Σκέντερ, Νίκαν Φωκᾶ καὶ τὰς Δεσποινίδας Λιλήν Ἀντωνοπούλου, Ἐλένην Ἀποστολίδου, Μαρίαν Κοτσάνη, Εἰρήνην Νικολαΐδη, Σοφίαν Παπαδάκη.

Ἡ ἐκθεσις θὰ διαρκέσῃ ΔΥΟ μόνον ἡμέρας.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκθέσεως θὰ πικίξῃ μουσικὴ.

Εἰσοδος δρ. 1

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν αἱ Ἀθηναί, αἱ συνήθως μονότονοι καὶ πληκτικαὶ διὰ τὴν νυκτερινὴν ἀκινήσιν των καὶ τὴν ἔλλειψιν καλλιτεχνικῶν συγκεντρώσεων, ὑπῆρξαν ἐξαιρετικῶς ζωηρὰ καὶ κλλιτεχνικὰ.

Τὰ δύο θεάτρα, τὸ Δημοτικὸν μὲ τὸ Ἰταλικὸν μελοδράμα καὶ τὸ Βασιλικὸν μὲ τὸν κ. Φερωδὺ ἀπέσπασαν τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τὰ πράσινα τραπέζια τοῦ Πόκερ καὶ τοῦ Μάους, καὶ τοὺς μετέφεραν εἰς κόσμους ὠραιότερους καὶ ἰδανικωτέρους.

Ὁ θίασος τοῦ μελοδράματος, ὑπῆρξεν ἀνώτερος πάσης ἀξιώσεως. Ἡ Τόσκ μὲ ὑψίστον τὸν γνωστὸν καὶ συμπαιθεστὸν Μπακτίν, μὲ βαρύτονον τὸν δε Πάντοβα καὶ μὲ ὑψίστον τὴν κ. Ὁρμπελίνη, ὑπῆρξεν ἡ πρώτη, ἐπιτυχία τοῦ κελῶ θιάσου. Τὸ θέατρον γεμάτο ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω, ἐχειροκρότησε μὲ ἐνθουσιασμόν καὶ ἐπέδειξε πραγματικὴν ἐκτίμησιν πρὸς τοὺς ἠθοποιούς.

Εἰς τὴν Lucia τοῦ Δονιζέτη ὁ ἐνθουσιασμός ἦτο ἀκόμη μεγαλύτερος. Ἡ νέκ ὑψίφωνος Φίτζι-Μαγκρίνη ἤρην ἀληθῆ θρίαμβον. Κυριολεκτικῶς ἀπεθεώθη· τὸ ἔσμα τῆς εἶναι τέλειον αἰὶ ὡς φωνὴ καὶ ὡς τέχνη καὶ ὡς ὑπόκρισις. Σπανίως αἱ Ἀθηναί ἤκουσαν τοιαύτην ὑψίφωνον, ἀλλὰ καὶ σπανίως τὸ κοινὸν ἐξεδήλωσε τοιοῦτον ἐνθουσιασμόν.

Ὁ Μεφιστόφελ τοῦ Μπόιτο ἀνέδειξε πάλιν τὸν μπάσσουν Λουτσέτι, πρώτης τάξεως νόμμερο, κατὰ τὴν θεατρικὴν γλῶσσαν. Ἡ φωνὴ του εἰς ἕλην τὴν κλίμακα ἔξυχος, μὲ ὑψηλὰς νότες θαυμασίας μεταλλικῆς γλυκύτητος, ἡ ὑπόκρισις του μοναδική. Ἡ Φάμπρις ὡς Μαργαρίτα ἐτραγουδίσεν ἔξοχα. Ἰδίως εἰς τὴν ρομάντζα τῆς φυλακῆς ὑπῆρξε θαυμασία.

Εἰς τὸ Ριγολέτο ἡ Μαγγρίνη καὶ πάλιν εἰς τὴν δόξαν της. Τὸ θέατρον γεμάτο, ὅσον ποτέ. Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ κοινοῦ ἀπερίγραπτος. Μία συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπος ἀποθέωσις. Ὁ βαρύτονος Ἀριγγέτι ἐτραγουδῆσε τελείως τὸ ἔσμα τῆς vendetta, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπανέλαβε.

Ἡ Aida καὶ ὁ Faust, μὲ ἐπιτυχίαν καταπληκτικὴν ἔκλεισαν τὴν πρώτην θεατρικὴν ἐβδομάδα τοῦ Ἰταλικοῦ Μελοδράματος, τὸ ὁποῖον συνεκέρωνε καθ' ἐκάστην τόσον κόσμον, ὅσον οὐδεὶς οὐδέποτε θίασος κατάρθρωσε νὰ συγκεντρώσῃ.

Μεθ' ὅλας τὰς παραστάσεις τοῦ Φερωδῦ, τὸ Δημοτικὸν ἐσείετο κάθε βράδυ ἀπὸ χειροκροτημάτων πλήθους, διψασμένου ἀπὸ καλὴν μουσικὴν καὶ εὐτυχημένου, διότι ἐπὶ τέλους τοῦ ἐδίδετο τοιαύτη, μὲ τιμὰς, ἀναλόγως, λογικὰς καὶ προσιτὰς εἰς ὅλους.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι αἱ καθυστεροῦσαι τὴν συνδρομὴν των τοῦ λήγοντος ἔτους νὰ ἀποστείλουν αὐτὴν ἀμέσως. Ἐπίσης αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἐξακολουθήσουν λαμβάνουσαι τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των.